
tot bekering en wordt als dienstbode in de pastorie opgenomen. Daar vindt uiteindelijk ook haar broer zijn tehuis. Na jarenlang in Indië als militair gediend te hebben, is hij om van een in de Oost opgelopen wond te genezen in het lokale hospitaal opgenomen. Hij was in Indië tot bekering gekomen en werd als een van de 'fijnen' met de nek aangekeken. De predikant ontfermt zich ook over hem en herenigt broer en zus. Zij behartigen de huishouding van het predikantsechtpaar. Na het overlijden van de dominee voorziet de oud-militair in het onderhoud van zijn zus en hemzelf als marskramer. Hij was een man 'naar Gods hart', niet alleen 'strikt eerlijk', maar waar hij kon, verkocht hij ook 'paarlen van groote waarde, zonder prijs en zonder geld' (p. 110). Voor wie niet van zijn geloofsgetuigenis gediend was, was hij 'de blikken dominee' (p. 112, 114).

De noodzaak van 'bekering' krijgt een bijzonder accent in *Zijn er zoo?* (28) en wel in samenhang met de schildering van het droevige lot van de onbekeerde mens. In het 'Voorwoord' van het boekje deelt Karssen mee daarin feiten en toestanden geschetst te hebben, 'zooals ik ze in mijn leven meen te hebben aangetroffen'. Vromen en goddelozen worden ten tonele gevoerd. Tot de tweede categorie behoort bijvoorbeeld een vrouw die in onmin met haar moeder en zus leefde en niet op hetzelfde kerkhof als zij begraven wilde worden (p. 15), alsmede haar buurman die uit bijgeloof, de angst voor hekserij, de wagen met haar lijk niet over zijn erf wilde laten rijden (p. 14). De buurman was de boer van de hoeve Munnikshof. Wat zich daar in de loop van de tijd afspeelt, wordt vanuit diverse invalshoeken getekend. In de mannelijke lijn zijn de bewoners goddeloze, onbekeerde mensen. De ergste is boer Rik, die zich laat leiden door een 'tooverdokter', in de ban is van de drankduivel en jammerlijk aan zijn einde komt. Zijn vrouw Mijntje en zijn gelijknamige dochter daarentegen zijn gelovige vrouwen die als bekeerde mensen sterven. Hun geestelijke leidsman is Kees, de koopman, een marskramer, voor de buitenwacht 'de blikken tuit'er' ('kletsmeier').

Kenschets van de verhalen voor volwassenen

Zijn er zoo? (28) geeft een goed inzicht in Karssens geloofsleer. Verhalenderwijs demonstreert hij dat de goddelozen 'geen vrede' hebben (p. 127), dat 'de Heere een wreker is' (p. 25), die niet met Zich laat spotten (p. 143) en de zondaar straft, als de maat van zijn ongerechtigheden vol is (p. 137). Hij betoogt hoe gruwelijk het is onbekeerd te sterven en voor Gods rechterstoel te verschijnen (p. 11, 19, 156-157), want niet alleen 'het hemelsche Jeruzalem' (p. 176), maar ook de hel, 'de plaats, waar weening is der oogen en knersing der tanden', is een realiteit (Matteüs 8:12 [p. 6]). Feitelijk